

ЦЕРСКО СЛОВО

ЛИСТ УЧЕНИКА И НАСТАВНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „СТЕПА СТЕПАНОВИЋ“ ТЕКЕРИШ * АПРИЛ 2021.

РЕЧ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ

Ових дана прослављамо 178 година од када је далеке 1843. и званично отворена школа у Текеришу. У почетку је то била обична брвнара да би 1885/1886. била саграђена нова школска зграда која, уз повремене поправке, служи до данашњих дана. Од 1924. школа у Текеришу носи име Степе Степановића, у част чувеног војводе. Данас се настава, поред школе у Текеришу, одвија и у четири издвојена одељења: Доњој и Горњој Бадањи, Горњој Сипуљи и Трбосиљу.

Школска 2020/2021. година свакако ће остати упамћена по много чему: по маскама без којих не смомо ући у школску зграду ни боравити у школском дворишту; по часовима од 30 минута; по настави на даљину за ученике старијих разреда; по тишини, незамисливој за школу какву смо до сада познавали. Ипак, и поред несвакидашњих околности са којима се суочавамо, вредно смо радили на унапређењу наставе и уређењу школског простора.

Током августа и септембра замењен је кров и изливене нове стазе у ИО Доња Бадања што је у целости финансирано средствима Градске управе Града Лознице. Поправљене су и офарбане љуљашке, клацкалице, стативе, кошаркашки стубови и клупе, монтиране нове клацкалице, а Град Лозница финансирао је и набавку нових наставних средстава. Завршени су радови на реконструкцији кошева у Горњој и Доњој Бадањи у сарадњи са Канцеларијом за младе Града Лознице. Сарадња са њима омогућила је и да, учествујући у акцији „Чепом за дрво“, добијемо саднице белог јасена.

Захваљујући залагању ученика и наставника кроз пројекат Обогаћеног једносменског рада, на креативан начин су осликане фасаде, стазе и жардињере у свим школама. Укључили смо се и у пројекат Повезане школе, што ће омогућити брз и стабилан интернет у свакој учионици. У ери убрзане дигитализације овај пројекат нам је био изузетно важан.

Од октобра прошле године школа користи Microsoft Teams, платформу за учење на даљину коју, осим за несметано одвијање наставе у условима пандемије, успешно користимо и за одржавање седница и стручно усавршавање наставника.

Две наше колегинице снимиле су за РТС пет одличних часова српског језика и географије. Троје колега учествује у пројекту „Школа за 21. век“ и у оквиру њега организују бројне активности у школи, а у току је и пројекат „Дан матерњег језика“ око којег је ангажован велики број наставника.

Због свега овога, са поносом могу рећи да је колектив наше школе најбоља средина у којој је могуће радити. Здрава, подстицајна средина у којој се свакодневно учи нешто ново и у коју се долази са задовољством. Без обзира на мали број ученика. Без обзира на удаљеност од града. Отуда и ангажованост и резултати наших ученика којима се заиста можемо дичити.

Па ипак, већ неколико деценија млади хрле ка граду у потрази за другачијим животом. Села остају пуста. Нажалост. Јер то су лепа села која красе предивне, старе и махом обновљене школске зграде које већ дужи низ година имају готово све услове као и градске школе. Ако понешто и немају, на унапређењу тих услова се из године у годину ради.

Искрено се надам да ћемо као друштво пронаћи начин да младе људе вратимо селу јер верујем да им оно толико тога може понудити, као и они њему. Та села су део нас, део наше културе, историје и традиције. Она имају само нас и ако нам не буду приоритет, ускоро ће заиста остати празна, а два века старе школске зграде постати оронуте и пусте, на нашу срамоту.

Јованка Грујичић-Милер, директор школе

Посађен бели јасен у Горњој Сипуљи

Реконструисан кров на школској згради, изливена стаза у Доњој Бадањи и офарбане љуљашке у Текеришу

НЕКАД И САД

Последњих година технологија је невероватно напредовала. Циљ нам је да идемо укорак са будућношћу, али не смемо заборавити старе вредности на којима почива наша садашњост. О прошлим временима најбоље сведоче они који су цео живот посветили школству.

Године 1988. сам, коначно, добио стални посао у струци. Већ 1993. године постављен сам за директора свих школа у Горњем Јадру. На тој функцији сам, са прекидима, био 20 година, а у пензију сам отишао 2. јула 2020. године. Шта рећи за тих четрдесетак година? Дуг је то период, тако да се много тога променило. Али, што људи кажу, свако време носи своје бремене. Остају само сећања и носталгија за минулим временима.

Данас је неко друго време. Деце је све мање, конкуренције нема, начин рада се променио, а печат на све оставља вирус корона који ускраћује ђацима дружења, другарске вечери и све оно што младост и школске дане чини лепим.

И сасвим на крају, свим ученицима и радницима школе желим пуно здравља и успеха у раду, а директору да дуго и успешно води школу.

Милан Пауновић, директор у пензији

Стални радни однос засновала сам 1984. године. Радила сам посао за који сам се школовала и који волим. У раду са децом провела сам цео радни век, васпитала многе генерације.

Однедавно сам у пензији. Мој највећи успех су ученици који су постали вредни и успешни грађани.

Рад у школи се доста променио од времена када сам ја почињала да радим. Данас су наставна средства савременија, па, самим тим, променио се и приступ раду. Деци је много тога понуђено. Драго ми је због свега тога јер позитивно утиче на квалитет наставе и заинтересованост ученика.

Милојка Митровић, учитељица у пензији

Драги ученици, поштоване колегинице и колеге, срећан Дан школе!

Као човек који је више од пола свог живота провео у вашој и мојој школи, осећам потребу да у најкраћим цртама изнесем сећање на та времена.

Давне 1975. године, као млад наставник, дошао сам у ОШ „Жика Поповић“ у Горњој Бадањи, која ће се касније припојити ОШ „Степа Степановић“ у Текеришу. Био сам најмлађи у колективу. Имао сам среће да учим од својих старијих колегиница и колега који су ме прихватили као себи равног. Школа је била препуна ученика. У разредима од петог до осмог била су по два паралелна одељења. Радило се у две смене. Сећам се првих дана. Ја млад, одељење пуно ученика, радозналих и жељних знања. Веома смо се брзо упознали и навикли једни на друге. Тада нисам ни сањао да ћу учествовати у образовању и васпитању будућих доктора наука, лекара, инжењера, професора, правника, економиста, грађевинара, других занатлија, вредних пољопривредника.

Села су тада била жива. Културни и јавни живот се одвијао у школи и ван ње. Школа је била стожер око ког се све вртело. Био сам спона између школе и омладине. Био је то диван период, препун лепих догађаја. Имали смо одличан однос са Земљорадничком задругом код које смо друштвено-корисним радом зарађивали средства и користили их за одласке на ђачке екскурзије и море. Временом се све почело мењати – Људи са села одлазе у град, ђака је све мање. Ипак, успеси ученика, а са њима и наставника, настављају се, а колектив је непромењено хармоничан као ретко где.

Шта ми је сада најдраже? Најдраже ми је када сретнем своје бивше ученике, успешне и породичне људе расуте по целом свету. Мало попричамо, евоцирамо успомене, па онда свако својим путем, у жељи да се поново сретнемо.

Бранислав Арсеновић, наставник у пензији

Моје село

Моје село се зове Текериш. То је најлепше село на свету. У њему свако дете има велико двориште где се деца могу играти.

Има пуно животиња. Ја имам и куцу Џекија који ме прати до школе. У мом селу имамо цркву, школу, музеј, велики споменик палим јунацима и још доста занимљивости.

Волео бих да нас, деце, има много више у селу.

Вукашин Јеремић I₁

Хелена
Гајић II₁

Причао ми мој деда

Када је мој деда ишао у ову школу, била је мања, али је било више деце. Ишли су у две смене, преподневну и поподневну. Деца наставника и учитеља ишла су заједно са њима у школу.

Наставници су живели у школским становима. Када је дедин брат био ђак, ишао је на такмичење. Школа из Текериша је освојила прво место. Као награду су добили телевизор!

Телевизор су ставили у сеоску салу. Увече су мештани ишли да гледају разне емисије.

Ја волим да слушам дедине приче и уживам у њима.

Дамњан Нешић III₁

Пано о Степи Степановићу
направљен поводом Дана школе

Вукашин Јеремић I₁

Моје село

То ти је моје село,
ко још такав врт има?
То није село,
већ бело стадо са воћњацима.

Сред села дом и школа,
на крову рода бела.
То ти је моје село,
најлепше је кад процвета.

Хелена Гајић II₁

Пролеће у мом крају

Полако нестају снег и хладни дани. Природа се буди.

У пољу се чује бука трактора јер људи спремају њиве за сетву. Нема више вунених капа и тешких јакни. Све чешће носимо лаганију гардеробу у којој се осећамо пријатније. Уместо намрغوђених облака, небо се плави, а красе га бели облаци. Сунце сија све веселије.

У мом крају се шири мирис процветалог воћа. Све се бели од ситних цветова који су окитили гране џанарике, крушке, јабуке, шљиве. Ливаде се шарене попут најлепшег ћилима сатканог од свих боја. Најлепше је ујутро када све мирише и чују се цвркул птица и зујање пчела.

Пролеће је најлепше годишње доба јер доноси много шаренила, најлепших мириса и, коначно ми нико не брани да идем напоље.

Слађана Стевановић II₂

Јелена Пантић I₂

Моја учитељица

Особа која ми је много помогла око учења је моја учитељица. Она се зове Милојка Митровић.

Има светло смеђу косу и лепе плаве очи. Понекад је знала да буде мало строга, али то се ретко дешавало. Много се трудила око свих нас, али је мени посветила више пажње јер нисам увек пажљиво слушао оно што је објашњавала и писала на табли.

Када сам кренуо у школу, много тога нисам знао. Нисам знао боје, да бројим, а чак ни оловку нисам правилно држао. Она ме све то, са пуно пажње и стрпљења, научила. Моја учитељица је много добра. Иако више није моја учитељица, јер је отишла у пензију, увек ћу се сећати њених добрих савета и како нам је рекла на крају да ће нам доћи нова учитељица.

Много ми је жао што је отишла, али се надам да ћу и са новом учитељицом успети још много да научим.

Бојан Јосиповић III₂

Николина Ковачевић II₂

Моја школа

Школа је веома лепо место. Није много велика. У њој нема много ученика као у осталим школама.

Она је за мене посебна јер сам у њој научио прве бројеве и слова. Волим да идем у школу, да учим и да се играм са другарима и другарицама. Моја школа има лепо двориште у којем се налазе љуљашке и клацкалице. Иза школе је велико игралиште.

У мојој школи су сви добри. Трудимо се да је чувамо и да буде лепа јер ту учимо и дружимо се. То је место које нам је посебно.

Младен Јосиповић I₂

Активности у склопу пројектне наставе

Наше село

Када идете путем од Крупња за Шабац и Београд, пролазите кроз наше село – Доњу Бадању.

Његови пејзажи су пуни зеленила. Окружено брдима, међу њима делује сигурно и безбедно, ушушкано. Кроз село протиче река Церница која се улива у Јадар. Пролазећи кроз наше село, видећете нашу школу. Носи назив чувеног јунака Првог светског рата Степе Степановића. Он је на планини Церу, изнад мог села, победио у борби против непријатеља Аустроугара. Поносимо се именом које наша школа носи, именом човека који је оличење храбрости, упорности и љубави према својој домовини.

Становници нашег села баве се пољопривредом. То је многим основна делатност од које живе.

У нашем селу свако је добродошао. Уколико пожелите да дођете код нас, уверићете се у наше гостопримство, а, што је најбитније, упознаћете људе широког срца, дивне и племените људе.

Ученици П₃

Осмомартовски радови ученика П₃

Мала ружа

Мала ружа
расте и расте
обасјавају је месец и звезде.
Под тамом ноћном
расла је и расла
док није нарасла
велика и бела.

Кристина Божић IV₃

Корона

Једнога дана, кад боље време дође,
корона ће нестати, а моја љубав
према школи никад неће престати.
Маске и рукавице прошлост биће,
а за ђаке лепша зора ће да свиће.

Уз више бриге и прања руку
са короном се битка више неће водити
јер ће се нова нада родити.
Живи, здрави и срећни били,
другари моји мили!

Емилија Томић IV₃

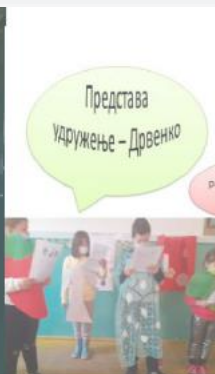
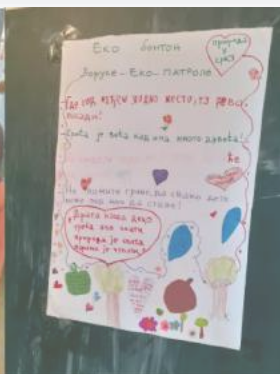

Такмичарски радови ученика П₃ – Михаила Мандића, Тијане Поповић и Дуње Станојевић

У мом селу

У мом селу Јадар тече, а ја га гледам свако вече.
Жубор његов стално чујем и весело поскакујем.
У мом селу њиве су плодне и у гају шљиве родне.
У мом селу пси весело лају и никада не престају.
У мом селу извор тече, минерали баш све лече.

Владан Петровић IV₃

Пројектна настава „Дрвенко” ученика П₃

Моја неостварена жеља

Моје жеље су бројне и велике. Једна од њих је да postanем фудбалер.

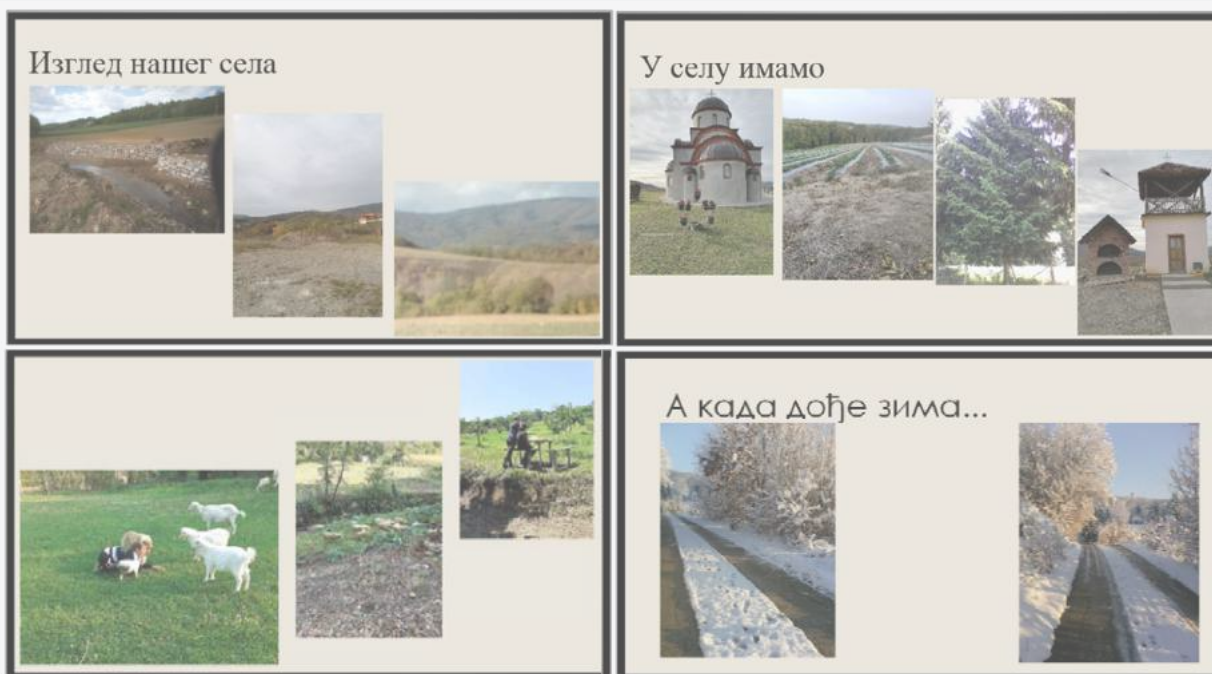
То желим и сањам од дана када сам први пут, као веома мали, гледао фудбалску утакмицу. Волео сам да проводим време са дедом. Једног дана сам отишао код њега, а он је гледао нешто на телевизији. Питао сам деду шта је то и објаснио ми је да гледа фудбалску утакмицу. Било ми је занимљиво и придружио сам му се.

Осећао сам се тако лепо и по први пут сам схватио да бих можда могао да postanем један од људи који „трче“ за лоптом. Мама ми је купила лопту и ја сам почео да вежбам. Вежбао сам и вежбао. Одлазио сам до школе где су се окупљала деца како би играла фудбал. Тада сам само гледао. Када сам напунио седам година, почео сам да играм и ја. Увежбао сам покрете, дриблинге, шут. Жеља да postanем фудбалер постала је још већа.

Када сам напунио десет година, мама ми је обећала да ће да ме упише у школу фудбала. Много сам се обрадовао. Помислио сам да ће се моја жеља можда остварити. Нисам се уписао јер је вирус, који је почео да се шири тада, све прекинуо. Био сам тужан и разочаран, али нисам одустао од својих снова.

Моја жеља се није остварила, што не значи да неће. Никада нећу престати да сањам о томе да једног дана postanем фудбалер.

Лазар Петровић IV₄

У оквиру пројектне теме „Наше место на једном месту“, ученици II, ИО Трбосиље – Невена Јанковић и Петар Петровић, имали су задатак да уз помоћ родитеља фотографишу лепоте свог села. Тако су настале ове лепе фотографије.

„Контраст“ и „Јесен“ Лазар Петровић IV₄

Играмо стони тенис

Мој крај

Мој крај је смештен код града Лознице, у западном делу Србије у близини знаменитог места Текериш, а испод планине Влашић. То малено место које лежи на благо заталасаним брежуљцима обраслим шумом и зеленим ливадама зове се Горња Сипуља.

У мом месту се налази основна четворогодишња школа која је издвојено одељење Основне школе „Степа Степановић“ у Текеришу. У њој са радом стичемо нова знања мој друг и ја, с нашом учитељицом. Околину красе високи борови и вите јеле које нам дарују свеж, чист ваздух.

Пре уласка у школско двориште, са леве стране, стоји спомен чесма подигнута у знак захвалности погинулима у народно-ослободилачком рату. Ту је и Дом културе, зграда месне заједнице и продавница.

У Сипуљи је посебно лепо с доласком радосног пролећа и лета, када шума олиста, ливаде озелене. Селом се тада шири опојни мирис процветалог воћа и цвећа. Уживамо у срећној песми птица и гласном жубору речице Цернице, који буде ведро и лепо расположење.

Уживам у лепотама мог места. У нашем месту увек су сви добродошли.

Анђела Николић III₅

Дочекујемо пролеће

Дечја недеља 2021. „Подељена срећа два пута је већа”

Моје село

Сипуља је јако лепо село,
У њему увек је весело.

У пролеће мирис цвећа свуда,
крз шумицу стаза уска, па кривуда.

Ту су миле, драге птице
што складну песму смисле и још
гласан жубор наше
малене речице Цернице.

Анђела Николић и
Стефан Радовановић III₅

Осмомартовски
радови
ученика

ЛИТЕРАРНИ КОНКУРС ОРГАНИЗОВАН У ШКОЛИ ПОВОДОМ ОБЕЛЕЖАВАЊА МЕСЕЦА КЊИГЕ – НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

Лепа реч и гвоздена врата отвара

Буди ме тескоба. Не могу да се отмам утиску да овај свет није место на којем желим да се пробудим. Вапим за добротом, миром, вапим за лепом речју.

Људи се све више отуђују једни од других. Све мање се друже и разговарају. Нажалост, мржња се налази свуда. У ваздуху, води и срцима. Заборавили смо на праве вредности, па због тога све мање говоримо срцем. Гледам своје родитеље. Седе, причају о неким небитним темама и у једном тренутку заћуте. Тишина завлада просторијом. У очима им видим да би имали једно другом много тога лепог да кажу, али они и даље ћуте. Једно од њих ипак скупи храброст и каже баш оно што измами осмех код овог другог. Онда схватим да управо оно што је учинило да се све промени, да собом завлада топлина јесте нешто тако мало, али нешто што има значај велик као кућа- лепа и искрена реч. Ти осмеси који се стидљиво појаве остану дуго на њиховим лицима. Када их видим такве, срце ми заигра и сва туга коју сам осећала бар на час нестане. У себи помислим да лепота и доброта увек побеђују. И онда их насмејана погледам. Увек је прави тренутак за лепу реч! За умиљне и благе речи немамо ограничења, можемо их говорити кад год осетимо потребу и колико год желимо. Сви смо и слаби, крхки и само се правимо да смо јаки и чврсти, али у дубини душе чучи супротно.

Учинимо свет бољим местом. Овога часа у своје руке узмемо кључ од тих претешких, гвоздених врата. Престанимо дозвољавати мржњи да улази у наше животе. Једино чему можемо допустити да станује у нашим срцима је љубав.

Милица Драгојевић VIII₂

Уби ме прејака реч

Сви су некада били деца. Свако мора кроз тај период да прође јер, шта је живот ако нема авантура и несташлука? Једнога дана, када остаримо, сећаћемо се свега тога са осмехом на лицу.

Одрасли понекад забораве да су и они били деца, забораве на неке нама сада наизглед сулуде идеје које су њима у том тренутку представљале читав свет. Свима нама су познате реченице Учи! / Обуци се, хладно је. / Имаш ли ти, дете, кућу? Знам да је све то за моје добро, али напољу прелепо сија сунце, птице певају... Ко ће сад учити? Живи живот док си млад јер је живот кратак и само је један. То је право време за дружење, прве љубави, тајне и снове. Неке ствари иду тако како иду и ми ту ништа не можемо. Свако за себе мора да прође неке лекције у животу. Не знам да ли постоји дете на свету које не презире реч мораш. Ништа се на овом свету не мора, сем умрети. Све може да се надокнади и врати, али не и време. Сваке секунде све смо старији и старији, а нада умире последња. Реченица Не можеш ти то је убила више снова него даљина... Али, опет, како један човек да одреди нечију судбину? Само треба веровати, трудити се и не одустајати. Убише ме очекивања неке илузије о мени! Ја сам оно што јесам, рођена сам оваква и Богу на истину ћу таква, са свим својим манама. Њега се нећу стидети јер све што имам и све што јесам ми је Он подарио.

Успомене ће живети вечно. Више ништа неће бити важно – ни ко је шта погрешно, ни ко је шта бранио. Кроз живот ће нам бити потребно стрпљење, храброст и вера.

Катарина Марковић VII₃

Лепа реч и гвоздена врата отвара

Ближио се крај лета и дошло је време да се крене у школу. Сви моји другови су нестрпљиво чекали да уђу у учионицу.

Док сам чекао крај улаза, један дечак ме је снажно одгурнуо и ушао испред мене. На часовима сам све време мислио на тог дечака. Када сам стигао кући, мама ме је обавестила да су се доселиле нове комшије. Питао сам се каква ли је то породица и обрадовала ме је мамина одлука да одемо и упознамо се. Изненадио сам се када је врата отворио исти онај дечак који ме је одгурнуо на улазу у школу. Ушли смо, а он нас није ни поздравио. Било ми је чудно. Отац га је послао да оде у продавницу, што је он дрско одбио и отрчао у собу. Тада смо добили објашњење да је дечак такав од претходне године, од када му се најбољи друг доселио. Сазнао сам да од тада нема другаре.

Отишао сам у његову собу. Када ме дечак угледао, хтео је да ме истера. Упитао сам га да ли има другаре, а он је одговорио да нема ни једног пријатеља. Рекао сам му да ја желим да будем његов пријатељ. Дечак ме је чудно погледао. Размишљао је неко време, пружио ми руку и тако смо постали другари. Временом смо постали најбољи пријатељи.

Научио је да треба да буде љубазан према другима, да се не свађа и не препире, већ да лепим речима и поступцима може придобити нечије пријатељство.

Овај усамљени дечак је помогао и мени. Наш први сусрет је био непријатан и у мени изазвао бес. Одлазак код њега и моје лепе речи допринеле су да стекнем једног дивног пријатеља.

Лазар Петровић IV₄

Лепа реч гвоздена врата отвара

Шта је реч? И мач, и плач, и радост, и младост! Речју се може и убити и оживети. Реч љубав написана на папиру не значи баш ништа, али кад некеме пружите топао загрљај, е, другови моји, то је љубав. Шта нас то спутава да једни другима говоримо лепе речи? Зашто смо се отуђили једни од других? Питања много, одговора слабо.

Имам мало искуства, али сигурно знам да лепа реч лечи, најтврђа срца смекша и она најзатворенија, гвоздена врата отвара.

Тог дана ми баш ништа није ишло или ми се бар чинило да је тако. По природи сам мало затворенија и врло ретко делим своје проблеме са другима, али има дана када вам је баш потребно да се отворите. Бројне неприлике и непотребне расправе су ме много потресле и натерале да се још више повучем у себе. Села сам на степениште оближње напуштене продавнице и плакала. После извесног времена наишао је један декица кратких, белих бркова. Сео је поред мене. Упитао ме је зашто плачем, а ја сам му кратко одговорила да није важно. Благо се насмешио и рекао да живот често није онакав како смо га замишљали. Говорио је о томе да морамо да ценимо сваки тренутак, јер живот нема репризу. Да ли због његовог благог осмеха или речи, али осетила сам потребу да му отворим своју душу. Из мојих уста кренула је лавина речи. Када сам испричала све, осећала сам се као ослобођена. Тог дана неколико лепих речи учинило је да се свет у мојим очима промени. Тада сам схватила моћ речи, њихову снагу. Схватила сам да брда могу померити, лед отопити и тврда срца омекшати.

Отворите своја срца и дозволите да најлепше речи из њега излазе. Украсимо овај свет благим и умиљним речима. Запамтите да само лепа реч и гвоздена врата отвара.

Валентина Ђермановић VIII₂

ОБОГАЋЕНИ ЈЕДНОСМЕНСКИ РАД

Током ове и претходне школске године, у оквиру наше школе реализован је пројекат Обогаћени једносменски рад где ученици, након редовних часова, учествују у различитим занимљивим активностима кроз које се опуштају, али и сазнају неке нове ствари. Претходне школске године реализација је била везана за ИО Доња Бадања, а ове године се истовремено реализује и у поменутом издвојеном одељењу, али и у матичној школи.

У оквиру пројекта постоји неколико тема које су наставници одабрали, сходно својим примарним областима рада и интересовању ученика, али и прилагођено тренутној епидемиолошкој ситуацији. То су:

1) Подршка развоју креативности ученика кроз уређивање школског ентеријера и екстеријера (ИО Доња Бадања) у оквиру које су ученици на креативан начин оплемењивали простор који их окружује, комбинујући различите материјале и технике рада, различите уметности, рециклирајући и користећи природне материјале, при томе стварајући подстицајни амбијент за боравак и учење:

2) Подршка развоју креативног стваралаштва (Текериш) у оквиру које су ученици својеручно правили разне украсне предмете кроз мноштво техника користећи се различитим облицима и материјалима, при чему су изражавали своју машту и спретност, али и обележавали важне датуме, а организовали су и мини-вашар на коме су рукотворине продаване:

3) Додатна подршка ученицима у развоју моторичких способности (Текериш) у оквиру које ученици учествују у креативно осмишљеним спортским игрицама, штафетама и полигонима кроз које могу да испоје своје таленте и интересовања, при чему развијају моторику и вежбају прецизност, снагу, равнотежу, издржљивост, гипкост, координацију и брзину, али се припремају и за спортска такмичења:

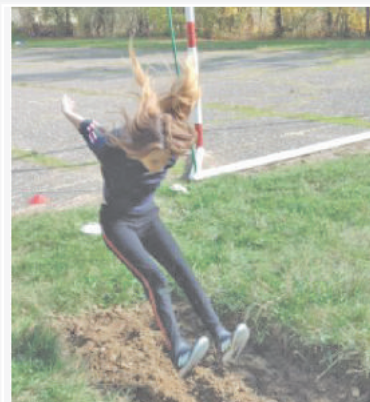
ОБОГАЋЕНИ ЈЕДНОСМЕНСКИ РАД

4) Додатна подршка ученицима из предмета Историја (Текериш и ИО Доња Бадања) где су ученицима пружана додатна знања из области за које су показали нарочито интересовање, као што су „Историја чоколаде“, „Историја вечитог дербија“, „НАТО бомбардовање СРЈ“, „Истакнуте жене српске историје“, „Материјална и нематеријална баштина под заштитом УНЕСКО-а и друге:

5) Додатна подршка ученицима из предмета Географија (Текериш) у оквиру којих су ученици подстицани да проширују знања, а пружена им је помоћ у свладавању редовног градива кроз квизове, асоцијације, сналажење на карти. Кад год су временске прилике то дозвољавале, часови су одржавани на отвореном:

6) Додатна подршка ученицима из предмета Физичко и здравствено васпитање (ИО Доња Бадања) приликом чега су ученици, кроз различите игре и занимљиве вежбе, подстицани на физичку активност, индивидуално и тимски:

7) Додатна подршка ученицима из предмета Музичка култура (ИО Доња Бадања) где је на креативан начин ученицима приближена музика као уметност, а свој осећај за лепо могли су да искажу и кроз прављење инструмената, као и да вежбају слух кроз вежбе свирања на импровизованим инструментима:

Halloween is a holiday which is celebrated on the 31st October. Before the arrival of Christianity, ancient Celts believed that this was the day when the ghosts of the dead returned to Earth. In the 18th century, Pope Gregory III proclaimed November 1 a date to honour all saints (hallows). The evening before this day became All Hallows Eve, and later the name changed into Halloween. Two thousand years ago, ancient Celts wore costumes and lit huge bonfires on this day, just as people and children do nowadays, for different reasons, though. Apart from this, children go trick or treating, attend costume parties, carve pumpkins, play pranks, listen to scary stories and watch horror films, which is why this holiday is their favourite one.

EASTER IN THE UK AND THE USA

CUSTOMS

People colour eggs for Easter and give them to their family and friends. They also give each other chocolate eggs and chocolate bunnies stuffed with different kinds of sweets. When children get up on Easter Sunday morning, they go outside to look for Easter eggs and sweets and then they put them in their Easter baskets. After that, children take part in a race in which they all roll eggs down a hill, hoping to win the race. Families also like to go to church where they attend services and children recite Easter poems. A lot of greeting cards are exchanged during this holiday.

BELIEFS

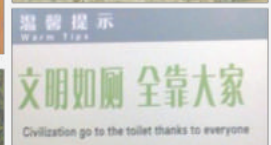
The majority of people celebrate Easter, but not all of them are Christians. Some of them believe in the resurrection of Jesus Christ, while the others just celebrate the arrival of spring. Children believe in Easter Bunny, a large bunny dressed in clothes, who comes into houses while children are asleep and fills Easter baskets with treats. Then he hides the baskets so that the children would look for them when they wake up.

FOOD

As in many other countries, people in the UK and the USA celebrate Easter with lots of food. The main dish for this holiday is lamb or baked glazed ham. The meat is usually accompanied with potatoes, carrots and other vegetables. However, Easter can't be celebrated without hot cross buns, which are sweet bread buns with spices and dried fruit, and plenty of jelly beans, chocolate eggs, chocolate bunnies and peeps (yellow marshmallow chicks).

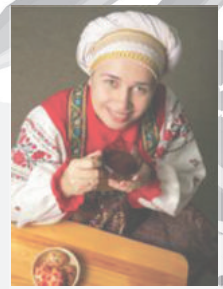

←Students' works
Chinese English →

Пасха – это светлый праздник воскресения Христа. Этот праздник пришел на Русь из Византии вместе с крещением в конце X века. С тех пор по всей России широко, красиво и торжественно отмечают этот христианский праздник.

Накануне Пасхи во всех храмах проходят всенощные бдения и крестный ход вокруг церкви. К этому времени уже во всех домах испекли традиционную праздничную выпечку – куличи, которые символизируют собой тело Христа, и выкрасили яйца. И прямо с утра, верующие отправляются по домам с угощением, даря другу крашеные яйца, приговаривая при этом: «Христос воскрес!» – «Воистину воскрес!». Этот обычай приветствия-поздравления, сопровождаемый обниманиями и поцелуями, получил название «христосование». Праздник христианской Пасхи продолжается семь дней и называется Святой неделей или Седьмицей.

Пасха – это день обильного угощения. После Великого Поста на стол в этот день выставляются самые разные и вкусные блюда. И среди них первое место занимают ритуальные кушанья. И, прежде всего, это пасхи, куличи и крашеные яйца.

Яйцо, которое традиционно красилось в красные цвета и его оттенки, стало обязательным атрибутом и символом христианской Пасхи с XII века. А кулич всегда выпекали из дрожжевого теста, высоким и круглым. Сверху

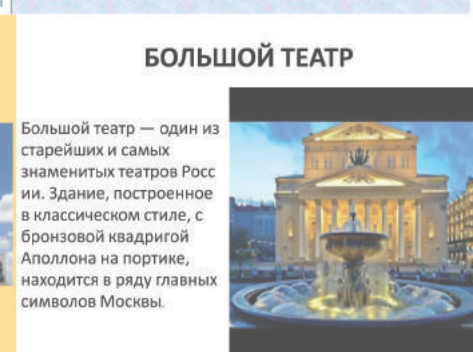
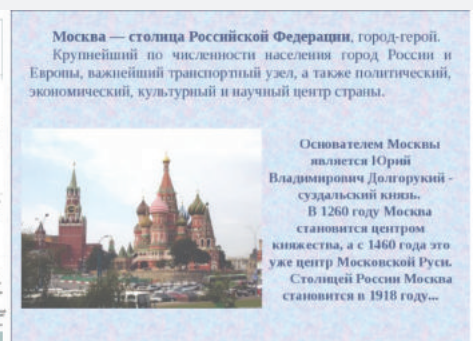
кулич украшают изображением креста. Считается, что если пасхальный хлеб удался, то в семье все будет благополучно. При еде кулич разрезают не вдоль, а поперек, сохраняя верхушку целой, чтобы покрывать ее оставшуюся часть кулича. И, конечно же, по старому русскому обычаю в эти пасхальные дни посылались и разносились дары бедным и неимущим, родственникам и совсем не знакомым людям в богадельни, сиротские приюты, больницы и тюрьмы. Не обделялись и нищие странники – ведь в народе говорили, что «от Пасхи до Вознесения странствует по земле Христос с апостолами, испытывая милосердие и доброту каждого».

МОСКВА

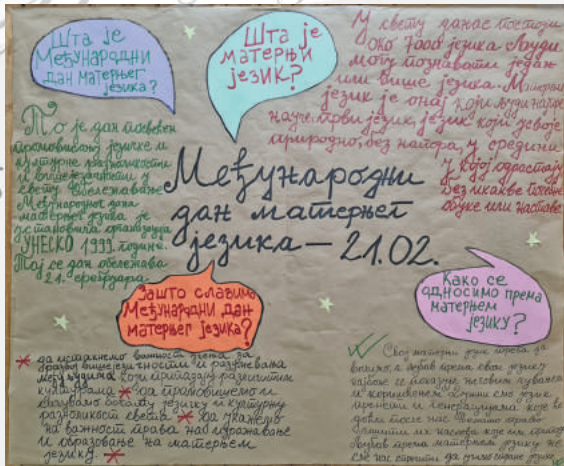
Москва, столица и самый большой город России и самый большой город в Европе. Он расположен на берегу реки Москвы. Центр притяжения миллионов людей, огромный мегаполис, это сотни исторических и архитектурных памятников, музеев, разножанровых театров, чудесных парков и водоёмов. Ни об одном городе не сложено столько песен, сколько о Москве. Самые знатные российские династии, самые талантливые творцы внесли свой вклад в развитие и процветание белокаменной красавицы. Здесь много интересных мест, являющихся не только достоянием столицы, но и всей России.

Работы учеников:

МЕЂУНАРОДНИ ДАН МАТЕРЊЕГ ЈЕЗИКА

„Језик је хранитељ народа. Докле год живи језик, докле га љубимо и почитујемо, њим говоримо и пишемо, прочишћавамо, дотле живи и народ, може се међу собом разумијевати и умно саједињавати, не прелива се у други, не пропада.“ Вук Стефановић Караџић

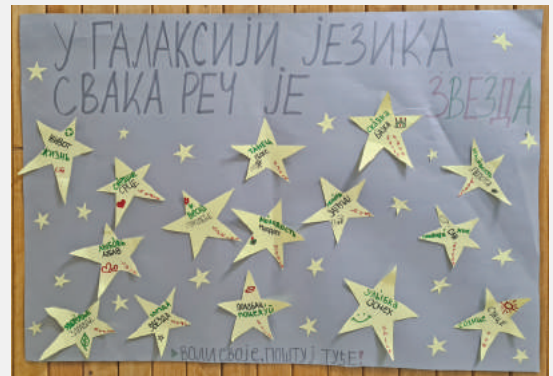
ЛИНК	=	ВЕЗА
НЕГАЦИЈА	=	ОДРИЦАЊЕ
ВОЛОНТЕР	=	ДОБРОВОЛАЦ
МЕДИКАМЕНТ	=	ЛЕК
ИНИЦИЈАТОР	=	ПОКРЕТАЧ
СИНТЕЗА	=	ОБЈЕДИЊАВАЊЕ
ЛАЈК	=	СВИЂАЊЕ
ШОПИНГ	=	КУПОВИНА
ВИБРАЦИЈА	=	ТРЕПЕРЕЊЕ

Језик је један од начина комуникације међу људима и може се остварити кроз говор, писање или неки други знаковни систем. Он је заједничка тековина свих људи, а свака људска заједница има свој језик. Данас у свету постоји око 6900 језика. Као жива творевина, настајао је, развијао се и стварао кроз генерације и временом је попримао посебне карактеристике у складу с начином живота и схватањима говорника. Исто тако, језик може и умрети. Језици се гасе умирањем последњих људи који њиме говоре, физичким нестанком говорника, као и прела-ском говорне заједнице на други, престижни језик средине. Сваке две седмице у свету се угаси један језик, а предвиђа се да ће до краја овог века највећи број језика одумрети, више од половине, чак и до две трећине. Српски језик никако не спада у групу угрожених језика, али се, поготово у последње две деценије, прилично бирократизовао и „искварио“.

Званична дефиниција појма **матерњи језик** не постоји, али познаваоци науке о језику кажу да је матерњи језик први језик који је говорник научио.

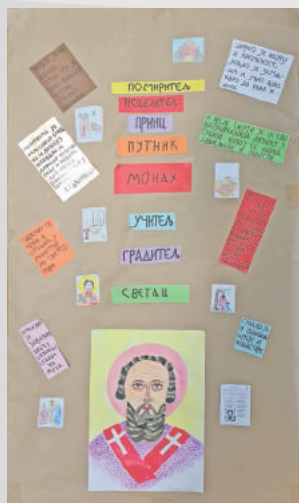
21. фебруар – обележава се као Међународни дан матерњег је-зика, а успоставио га је УНЕСКО 1999. године и управо овај празник био је тема пројекта реализованог у нашој школи, као део обуке „Школе 21. века“.

Наставници и ученици потрудили су се да кроз различите активности и кроз развијање критичког мишљења и решавања проблема укажу на важност и вредност српског језика, али и на начине на који се он може чувати и неговати. Сви који су били укључени у пројекат уживали су у његовој реализацији и испојили су невероватну креативност прожету неизоставним тимским радом. Програмирање на микробитовима, мапа ума, дебата, метода „шест шешира“, израда паноа, крила најлепших речи српског језика, презентација, осликавање бетона, само су неки од алата уз помоћ којих се дошло до спознаје важности и вредности матерњег језика, као и до препознавања начина на које се он може чувати и неговати.

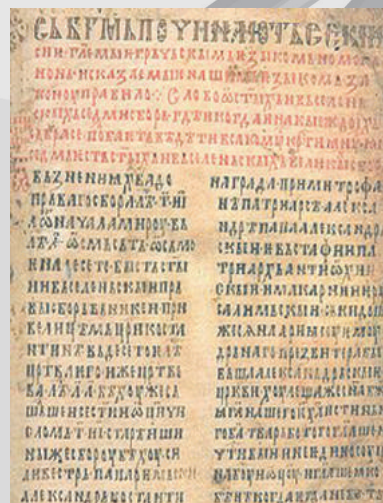
Похваљујемо наш Тим који је и овим показао да је наша школа – школа 21. века!

Вековима постоји *Номоканон*, у народу познат као *Крмчија*, једно од најважнијих дела Саве Немањића. Ове године прослављамо јубилеј, 800 година откако се почело са његовом употребом. Представља зборник закона који су били намењени цркви, али је садржао и законе који су били намењени држави, показујући тиме нерскидиву везу међу њима. *Номоканон* је показао да је српска држава била правно напреднија у односу на Европу. Закони *Номоканона* нису писани само за људе Савиног времена, већ за све генерације. Он нас упућује на чување вере и њено исправно исповедање и, поштујући га, достићи ћемо висине његовог састављача Светог Саве, просветитеља нашег народа.

Са часова веронауке

Ове године навршава се значајан јубилеј, 100 година од смрти једног од највољенијих владара новије српске историје, краља Петра I Карађорђевића. Њему у част, ученици наше школе приредили су пригодне текстове.

Круна Краља Петра

Круна краља Петра Првог Карађорђевића једина је сачувана круна неког српског владара. Изливена је од бронзе, са ручке топа који је припадао Карађорђу, вођи Првог српског устанка, Петровом деди. Тај топ је био заплешен у борби, од стране Турака.

Осим бронзе, круна има позлату и драго камење. Краљ Петар је лично одабрао мотив двоглавог орла. Крунисање краља Петра Првог обављено је 26. септембра 1904. године и било је веома раскошно, уз велики број званица. Обичан народ се много радовао том догађају, док су тадашњи политичари били подељеног мишљења.

Бојана Петковић VII₁

Биографија Краља Петра

Краљ Петар I Карађорђевић рођен је 11. јула 1844. године у Београду. Био је син кнеза Александра Карађорђевића који је владао Србијом од 1842. до 1858. године. Са 14 година, његова породица и он протерани су у иностранство након што се на власт вратио кнез Милош Обреновић. Његова мајка била је Персида Карађорђевић, из угледне породице Ненадовић, пореклом из села Бранковина код Ваљева. Своју младост Петар је проводио у Француској, Аустрији и Швајцарској. Оженио се ћерком Николе Петровића Његоша, књаза Црне Горе, Зорком, са којом је имао четворо деце – Јелену, Ђорђа, Александра и Андреја. Зорка је преминула после порођаја, као и мали Андреј, због чега Петар одлази у Швајцарску са својом преосталом децом. Краљ Србије постао је 1903. године, после смене династије Обреновић. Владао је Србијом и Краљевином Срба, Хрвата и Словенаца до своје смрти, 16. августа 1921. године. У свом народу био је веома вољен и поштован, нарочито након победа у Балканским ратовима и у Првом светском рату. Народ га је одмиља звао „Чика Пера“.

Срђан Петровић V₁

Чарапе краља Петра

Током Првог светског рата, у зиму 1915. године, српска војска морала је да се повлачи преко Црне Горе и Албаније. У колони српске војске и њене команде били су и краљ Петар Први, као и цела српска влада. Ту се нашла и Макрена Спасојевић из села Словца из околине Ваљева. Она је кренула тражити свог сина Маринка који је у војску отишао као добровољац, али је њена потрага била неуспешна. Срела је краља Петра и замолила га је да јој пронађе сина, дајући му пар вунених чарапа да му их преда. Њен план чуо је један рањени и заробљени непријатељски војник. Макренина туга га је подсетила на његову мајку која је била далеко, а последња жеља му је била да му Макрена остане на сахрани и она му је ту жељу испунила. На гробу тог војника је и преминула, тугујући. Краљ Петар је пронашао Маринка, али касно, јер је Макренин син већ био преминуо. После Првог светског рата, краљ Петар је лично наредио да се њима двома подигне споменик. Чарапе које је добио од старице краљ Петар је чувао до краја живота, испод свога јастука. Неке приче кажу да је у њима и сахрањен. Ову дирљиву причу је посебно обрадио књижевник Милован Витезовић.

Ивана Гајић VII₁

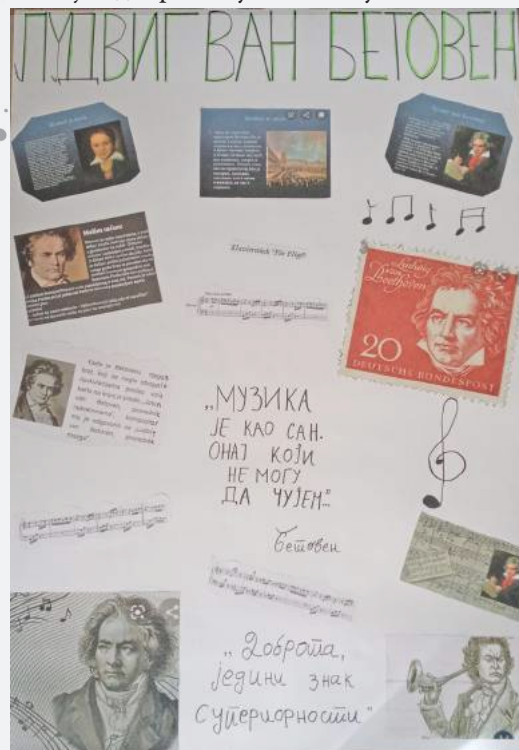

МУЗИЧКИ И ЛИКОВНИ КУТАК

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН

Поводом обележавања јубиларних 250 година од рођења једног од највећих музичких композитора свих времена, ученици осмог разреда из Горње Бадање осмислили су и направили пано посвећен Лудвигу ван Бетовену.

Много тога лепог и непролазног дао нам је овај славни композитор епохе класицизма, а ово је мали, али значајан допринос у част њему, његовом животу, раду, делима и успесима.

Живот и дело

- Бетовенов први музички учитељ био је његов отац, музичар у изборној скупштини у Бону и алкохоличар, који га је у више наврата злочи, било услед ноћи у друштву музичара - аматера Тобајаса Пфајфера (који му је заправо био први учитељ), када би почињале лекције, а све то покушавајући да га начини „музичким чудом“ попут Моцарта. Међутим, други су били и сами приметили Бетовенов таленат. Кристијан Готлоб Неф је подучавао и запослио Бетовена, који је уједино и примао спонзорство Управничког електората. Бетовен је остао без мајке са 7 година и обремен у младости два млађа брата пала је на њега. За Нефа је имао пуно поштовања. Одлазећи из Бона почетком последње деценије осамнаестог века, Бетовен му је рекао: „Ако икада postanем велики музичар, то ће бити и Ваша заслуга.“

За Елизу

Ода радости

Лудвиг ван Бетовен

- Лудвиг ван Бетовен (нем. Ludwig van Beethoven, 16. децембар 1770. — 26. март 1827), немачки композитор, надмодна музичка фигура у прелазном периоду између ере класицизма и романтизма.
- Међу његовим најпознатијим делима су V симфонија, VI симфонија, IX симфонија, Миса Солеминис, клавирска дела као на пример, юмал За Елизу, сонате Патетична Соната и Месечева Соната, Клавирска соната Бр. 23, Апасионата или последња, Клавирска Соната Бр. 32, Ц-мол, опус 111.

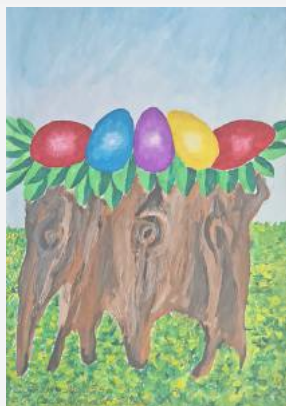

Пета симфонија

ЛИКОВНИ РАДОВИ УЧЕНИКА

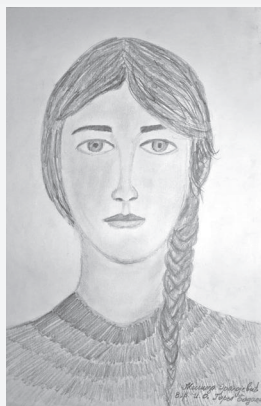
Милица Драгојевић
VIII₂

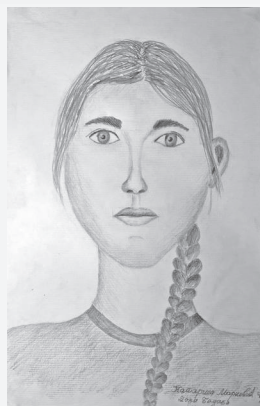
Слађана Матић
VIII₁

Наташа Туфегејић
VIII₂

Милица Драгојевић
VIII₂

Катарина Марковић
VII₃

Наташа Туфегејић
VIII₂

Оливера Мирковић
VIII₁

Сандра Николић
VII₂

Марко Благојевић
VIII₁

ДИГИТАЛНО НАСИЉЕ – КАКО ГА СПРЕЧИТИ?

Живимо у ери дигитализације где нам је приступ интернету неопходан. Интернет има својих предности, омогућава нам лаку и брзу доступност информацијама, комуникацију са људима у различитим деловима света путем друштвених мрежа. Поред бројних предности, присуство на интернету носи са собом и одређене ризике који су последњих година у сталном порасту.

Неке од најчешћих опасности на интернету:

- » Тешкоће процењивања истинитости садржаја (не веруј свему што је написано);
- » Изложеност насиљу;
- » Коришћење интернета као замена за дружење;
- » Некритично преузимање туђих ставова и мишљења (поводљивост);
- » Дуго провођење времена на интернету – „изгубљеност на интернету“;
- » Прављење правописних грешака;
- » Крађа идентитета.

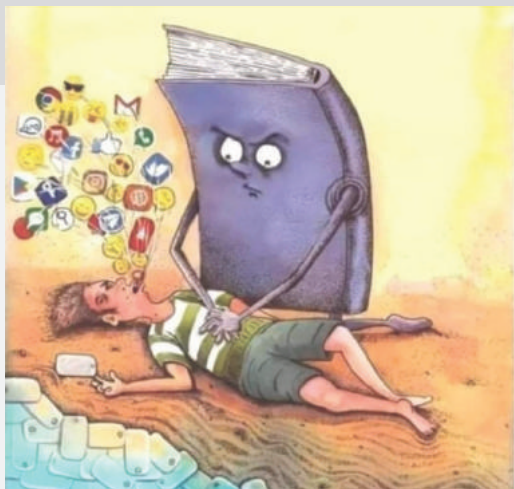
Облици дигиталног насиља:

- Слање СМС порука (претеће или увредљиве поруке);
- Узнемиравање телефонским позивима (лажно представљање, ћутање, вређање);
- Снимање мобилним телефоном или камером (прослеђивање и стављање снимака и фотографија на интернет);
- Узнемиравање мејловима (увреде, претње, ружне шале, ширење неистина);
- Узнемиравање на друштвеним мрежама (Инстаграм, Фејсбук...) и на интернету.

Већина друштвених мрежа прописала је доњу узрастну границу за коришћење ових сервиса. Најчешће је то 13 година (нпр. Facebook, Ask.fm, Instagram, Twitter, Snapchat, Viber, Skype), али за неке (нпр. WhatsApp) узрастна граница је 16 година!

Лажни пријатељи:

- » Корисници се често крију иза лажних профила.
- » ИНТЕРНЕТ ПРИЈАТЕЉИ НЕ МОГУ ДА ТИ ЗАМЕНЕ ПРАВЕ ПРИЈАТЕЉЕ!

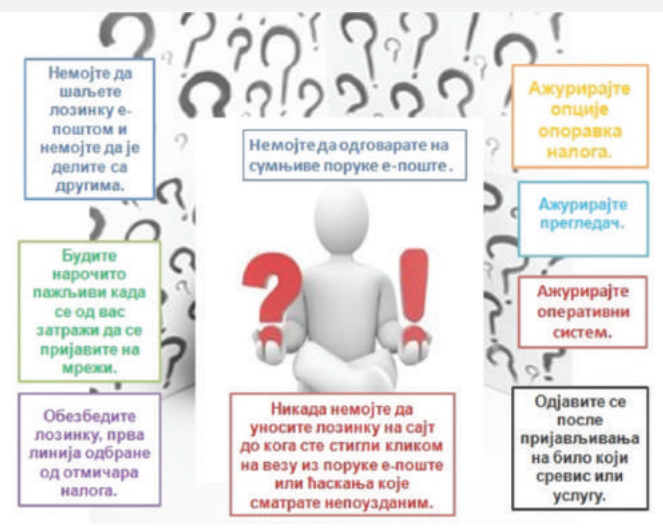
* У школи је обележен Дан борбе против вршњачког насиља (активности се налазе на сајту школе).

Постоје различити облици насиља: физичко, психичко, социјално, сексуално и све учесталије електронско (дигитално) насиље које је једнако озбиљно и недопустиво као и насиље у стварном свету.

Насиље на интернету или електронско насиље јесте коришћење интернета, мобилних телефона или других електронских уређаја за слање или постављање текстова, фотографија или снимака, са намером да се нека друга особа повреди или осрамоти на неки начин.

Једно од најучесталијих места где се интернет насиље догађа јесу управо друштвене мреже, и то најчешће у виду увреда, ширења гласина, оговарања, исмевања, а нешто ређе и у виду претњи, злонамерног коришћења профила и хаковања.

Како се понашати на друштвеној мрежи?

Како се заштитити од опасности на интернету?

- » Пазите шта радите и са ким разговарате на интернету!
- » ПАЖЉИВО СА СВОЈИМ ФОТОГРАФИЈАМА!
- » НЕ НАВОДИТЕ ЛИЧНЕ ИНФОРМАЦИЈЕ!
- » ИНТЕРНЕТ НЕ ЗАБОРАВЉА!
- » ОГРАНИЧИТЕ ВРЕМЕ КОЈЕ ПРОВОДИТЕ УЗ ИНТЕРНЕТ И НЕМОЈТЕ ЗАНЕМАРИТИ И ОСТАЛЕ АКТИВНОСТИ!
- » АКО ЖЕЛИШ УЖИВО ДА УПОЗНАШ „ON-LINE“ ПРИЈАТЕЉА, НЕ НАЛАЗИ СЕ НАСАМО СА ЊИМ, ВЕЋ ПОВЕДИ НЕКОГ ПРИЈАТЕЉА ИЛИ ОДРАСЛУ ОСОБУ.
- » Пре него што напишеш поруку или објавиш фотографију, запитај се хоћеш ли тиме некога повредити; немој чинити другима оно што не би желео да други чине теби!

Корисни сајтови намењени побољшању безбедности на интернету
» НАЦИОНАЛНИ КОНТАКТ ЦЕНТАР ЗА БЕЗБЕДНОСТ ДЕЦЕ НА ИНТЕРНЕТУ 19833

» www.cuvamte.gov.rs

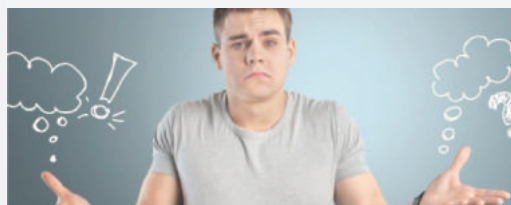
(Национална платформа за превенцију насиља у школама)

Марија Поповић, педагог школе

ЗАНИМЉИВОСТИ ИЗ СВЕТА...

ЈЕЗИКА

Лажни пријатељи јесте појам из лингвистике који означава речи које се у два језика исто или врло слично пишу и изговарају, а имају потпуно различито значење. Ове речи јесу лажни пријатељи, али могу бити прави непријатељи људима који уче страни језик или једноставно комуницирају с неким на страном језику. Ево примера најчешћих лажних пријатеља у српском и енглеском језику:

ЗИДАР	←BUILDER ≠БИЛДЕР→	ОНАЈ КОЈИ ДИЖЕ ТЕГОВЕ
ЦРТАЋ	←CARTOON ≠КАРТОН→	ДЕБЉИ ПАПИР
ПЛАКАР	←CLOSET ≠КЛОЗЕТ→	ВРСТА ТОАЛЕТА
ФИСКУЛТУРНА САЛА	←GYMNASIUM ≠ГИМНАЗИЈА→	СРЕДЊА ШКОЛА
РАЈ	←PARADISE ≠ПАРАДАЈЗ→	БИЉКА СА ЦРВЕНИМ ПЛОВОДИМА
ПУШЕЊЕ	←SMOKING ≠СМОКИНГ→	ЕЛЕГАНТНО ОДЕЛО

НАУКЕ

Да ли сте знали да...

... се Месец удаљава од Земље по 38 милиметара сваке године?

... је Халејева комета била видљива са Земље 30. новембра 1835. године, када се родио Марк Твен, и 21. априла 1910. године, када је умро?

... на Земљи има 2000 грмљавина сваког минута?

... на Радан планини, на југу Србије, у близини села Ивање, постоји гравитациона аномалија која узрокује да се аутомобили који су угашени сами крећу узбрдо и да на овом месту оближњи поток у деоници од око 250 метара тече узбрдо?

ГЕОГРАФИЈЕ

- Испод планине Копаоник, у близини Рашке, налази се необично Семетешко језеро које представља природни феномен. Језеро има облик левка, дно језера до сада није истражено због јаких струјања која вуку рониоце у дубину. Посебна занимљивост су пловећа острва која заједно са дрвећем и растињем покреће ветар, што представља јединствену појаву на Балкану.

- Река Врело, притока Дрине у насељу Перућац, важи за једну од најкраћих река у Европи. Ток реке је дуг 365 метара, па се због тога зове и Година.

- Острво Северни Сентинел налази се у Индијском океану, припада Андманском архипелагу. На њему, према процени, живи око 400 становника који не желе додир са другим људима. Посетиоце гађају стрелама како би показали да су довољни сами себи. Спадају у најпримитивније друштво на свету, не користе ватру и до сада нису били у додиру са савременим цивилизацијама.

- У пустињи Кизилкум у Азији, као последица урушавања пећине која је створена експлоатацијом земног гаса, створена је велика рупа из које су истицале огромне количине отровног гаса. Како би зауставили његово ширење, геолози су одлучили да га запаље, сматрајући да га нема пуно и да ће изгорети за неколико недеља, међутим, ватра из ове рупе коју локално становништво зове „врата пакла“, гори последњих 45 година.

ДРУЖЕЊЕ И ОКУПЉАЊЕ КОЛЕКТИВА

Матурско вече генерације 2019/2020.

Испраћај наставника Станка

Обука за коришћење Гугл учионице

Атмосфера из зборнице

Део колектива у манастиру Милешева

Крстарење Увцем

Шаховске партије са ученицима

УРЕЂЕЊЕ ШКОЛСКОГ ДВОРИШТА

* За издавача: Јованка Грујићић-Милер * Организатори: Слађана Осатовић, Марија Бабић, Јелена Угринић, Бранка Марковић * Сарадници: наставници и ученици школе
* Припрема и штампа: Pergament Team